

må være et spørgsmål om, at de sociale myndigheder vurderer, at der her altså er en familie, som simpelt hen ikke har penge til at sørge for maden til deres børn, og så må man med de ordninger, der i øvrigt er, hjælpe den pågældende familie til at få råd til at sørge for, at deres børn får mad.

Men jeg synes da, at vi skal interessere os for det under udvalgsbehandlingen og måske også prøve at komme tættere på nogle vurderinger af, hvad det er for nogle priser, der kunne komme på tale her. Der har jo været forsøgsordninger, hvilket også den konservative ordfører var inde på, hvor det for mig at se tyder på, at det trods alt er meget begrænsede omkostninger, der er forbundet med det her.

Et er, at man inkluderer lønudgifter, men samtidig er der også tale om, at man ofte kan købe mere rationelt ind og lave maden mere rationelt, når det er storkøb, det drejer sig om, og derfor er det også noget, der kan gøre det billigere end det, forældrene selv skulle betale, hvis de selv skulle købe maden og smøre madpakken derhjemme.

Men jeg synes, at vi under udvalgsarbejdet skulle prøve at komme lidt tættere på, hvad det egentlig er for nogle omkostninger, der kunne komme på tale her. Udgangspunktet for regeringen er, at forældrene må have ansvaret og også betale for børnenes madordninger, men jeg takker for den konstruktive tone, jeg synes der var i indlæggene fra både Socialdemokratiet og Det Radikale Venstre.

Så vil jeg også lige strejfe det spørgsmål, der har været oppe nogle gange, om kommunerne, der har mulighed for at nedlægge nogle ordninger på basis af det her, det vil sige køre eksisterende gratisordninger ind under den her ordning. Der er vi i den samme situation som i så mange andre sammenhænge, at vi hele tiden må spørge, hvad vi mener med et kommunalt nærdemokrati, hvad vi mener med selvstyre i kommunerne. Har vi tillid til, at kommunerne træffer fornuftige beslutninger her, eller er vi bange for, at kommunerne ikke kan håndtere sådan nogle problemstillinger på en fornuftig måde, sådan at vi må træffe beslutningerne i stedet for?

Vi har i regeringen altså valgt at sige, at der her er et område, hvor kommunerne fornuftigt kan træffe beslutningerne, men også – og det var et forslag, som kom ind under, tror jeg, andenbehandlingen af forslaget sidste gang – at kommunerne skal fastsætte et maksimumsbeløb for forældrenes betaling til madordninger. Allerede

her lægges der en dæmper på de omkostninger, der kan blive aktuelle for den enkelte familie.

Men tak for debatten. Jeg ser frem til en konstruktiv udvalgsbehandling.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Ministeren mente, at jeg måtte være kommet i en tidsmaskine fra det 15. århundrede. Nogle gange har jeg indtryk af, at det er regeringen, der er kommet i en tidsmaskine fra en tidsalder, hvor der var kolossale forskelle, og hvor det, man i første omgang gjorde, var at tilgodese de rigeste i samfundet. Det virker sådan med hensyn til nogle af de her forslag.

Men jeg vil gerne spørge ministeren, hvad det er, ministeren forestiller sig i praksis, når det her forslag skal føres ud i livet, hvis ministeren mener, at det er fuldstændig urealistisk overhovedet at forestille sig, at der opstår en situation, hvor nogle børn er med i en madordning, der er betalt for, og nogle børn ikke er med.

Hvis det ikke er det, ministeren har lagt op til, hvad er det så, ministeren forestiller sig der kommer til at ske i virkeligheden ude i institutionerne?

Kl. 18.35

(Kort bemærkning).

Familie- og forbrugerministeren (Lars Barfoed):

Nu tog jeg afstand fra den måde, fru Line Barfod beskrev virkeligheden på, men jeg håber da også, at fru Line Barfod noterede sig, at jeg til de ordførere, som ligesom nærmede sig problemstillingen på en mere konstruktiv og resultatsøgende måde, end fru Line Barfod gjorde, sagde, at jeg selvfølgelig godt kunne forstå den bekymring, der kan være over det her. Hvis det er sådan, at vi får nogle priser, som virkelig for alvor afholder nogle fra at betale for maden, kan jeg godt dele den bekymring. Jeg forstår den godt.

Men som sagt skal det afbalanceres af, at jeg rent faktisk mener, at det er forældrenes ansvar at betale for den mad, deres børn skal have. Jeg sagde også, at vi nu må dykke mere ned i det, men det er da klart, at jeg ikke kan afvise, at der er forældre, der om ikke andet så ikke vil betale for sådan en ordning, og som foretrækker, at deres børn skal have madpakke med hjemmefra i stedet for den mad, som serveres. Det kan være, at de af forskellige grunde synes, at det ikke er den rigtige mad, institutionen serverer, at de